

zate pe documente inedite din arhivele Deutsche Bank, pe care le-a cercetat de curînd la Potsdam, instituție bancară cu care țarul bulgar a avut strînse legături.

Revista a sporit mult numărul articolelor de istorie contemporană. Pentru ani 1967—1968 ele se ridică la 25 față de 16 articole de istorie modernă și 8 articole de istorie medie. Adăugăm că nr. 4—5 din 1967 a fost consacrat în întregime Marii Revoluții din Octombrie, conținînd studii referitoare la ecoul și influența acesteia asupra mișcării muncitorești din Serbia și Bulgaria, ele fiind semnate de Br. Georgevici, J. Nathan, Hr. Hristov ș.a.

Ilia Petkov analizează rolul pe care l-a jucat Ziarul „Comunist” — *organul de luptă al organizației județene de partid din Plevna după primul război mondial*, adică între anii 1919—1923 (nr. 3/1967, p. 61—68). Bogăția de amănunte și concluzii bine întemeiate înțîlnim în comunicarea lui A. Șnitman (U.R.S.S.) despre *Hristo Kabacciev și procesul C.C. al P.C.B. din 1925* (nr. 5/1968, p. 48—64).

Cu multă competență analizează Ruben Avramov *Unele probleme în legătură cu Frontul Popular din Franța* (nr. 1/1967, p. 41—50). Autorul arată importanța internațională a acestui front pentru P.C.B., lupta acestuia din urmă pentru acțiunile comune ale țărănimii și muncitorimii în scopul alcătuirii unui front similar în Bulgaria și rolul jucat de Gh. Dimitrov la întocmirea rezoluției celui de al VII-lea Congres al Cominternului în legătură cu aceste probleme. O completare importantă la cele de mai sus o aduce V. Haginikolov, care arată că, după Franța, *Bulgaria este prima țară unde s-a creat un front popular între muncitori și țărani înainte de cel de al VII-lea Congres al Cominternului* (nr. 1/1967, p. 51—55).

Vl. Mighev prezintă noi aspecte în legătură cu *Consolidarea dictaturii monarhofasciste în Bulgaria în anii 1935—1936 și „mișcarea lui Al. Tankov”* (nr. 6/1967, p. 62—82). Articolul, de o amplă informație, se bazează în mare parte pe documentele de arhivă.

Kr. Mancev și V. Bistrički (Cehoslovacia) semnează un interesant studiu bazat în mare parte pe material de arhivă și intitulat *Apropierea bulgaro-îngoslavă (1933—1937) și Cehoslovacia* (nr. 4/1968, p. 3—30). Autorul arată că în realitate o adevărată apropiere între primele două țări nu s-a putut face întîi din cauza neîncrederii reciproce și în al doilea rînd deoarece regimurile lor reacționare au subordonat din ce în ce mai mult politica lor intereselor fascismului german și italian. Z. Miceva, pe baza unui material de arhivă și presă, prezintă diferitele aspecte ale *Apropierii culturale bulgaro-îngoslave în deceniul al patrulea al secolului nostru (1933—1940)*. Autoarea leagă în mod reușit evenimentele culturale de cele politice și reușește să dea o expunere completă a problemei tratate (nr. 3/1967, p. 3—29).

N. Velickova arată căile pe care a luptat *Organizația tineretului muncitoresc bulgar împotriva organizației fasciste de tineret „Brannik”, în perioada 1940—1943* (nr. 2/1967, p. 49—59).

Una din problemele căreia nu i s-a consacrat pînă acum nici un studiu monografic, atît de istoricii burghezi, cît și de cei marxști, este aceea a politicii externe dusă de Turcia în timpul celui de al doilea război mondial. Bazat pe toate articolele și materialele publicate pînă acum — unele mai greu accesibile — ca și pe materiale de arhivă, Dj. Hakov dă un studiu serios